

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **O. H.**, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Praha 2, Ječná 7/548, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, pošt. schr. 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.1.2016 č.j. CPR-14946-27/ČJ-2015-930310-V238,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13.1.2016 č.j. CPR-14946-27/ČJ-2015-930310-V238, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, č.j. KRPA-85313-28/ČJ-2015-000022 ze dne 14.4.2015, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o pobytu cizinců), na dobu 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu

cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona.

Žalobce uvedl, že napadá toto rozhodnutí pro nedostatečnost a nepřezkoumatelnost závazného stanoviska ministra vnitra ČR ze dne 18.11.2015 a pro nedostatečné zhodnocení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalobce uvedl, že nedostatečné a nepřezkoumatelné je závazné stanovisko ministra vnitra ČR ze dne 18.11.2015 č.j. MV-147359-2/OAM-2015 zejména z toho důvodu, že ministr vnitra stejně jako předtím Ministerstvo vnitra ČR se ve svém stanovisku omezuje pouze na konstatování, že válka na Ukrajině je prý jen na východě, zatímco na západě včetně Ivanofrankovské oblasti, odkud žalobce pochází, prý žádné problémy nejsou, snaha vyhnout se aktivní účasti ve válce (t.j. snaha nemuset zabíjet jiné lidi, popř. nebýt sám zabit) prý není důvodem pro udělení ochrany zvláště s ohledem na brannou povinnost žalobce. Soukromý a rodinný život (včetně soužití s matkou a nevlastním bratrem) prý žalobce může realizovat na Ukrajině.

Žalobce spatřuje nesprávnost zejména v tom, že ministr vnitra zcela nekriticky pracuje s pojmem „branná povinnost“ a nezabývá se legalitou nasazení armády v konfliktu. Žalobce uvedl, že obecně platí, že válečný stav v souladu s mezinárodním právem ani v souladu s ústavním pořádkem Ukrajiny vyhlášen nebyl. Na východě Ukrajiny probíhá pouze tzv. antiteroristická operace (ATO), které se mohou de iure účastnit jednotky speciální (policejní), a to zejména jen po omezenou dobu, ovšem nikoli regulární armáda. Použití ukrajinské armády v tomto konfliktu je protizákonné a nelze se tedy odvolávat na brannou povinnost. Za druhé žalobce uvedl, že války na východní Ukrajině se neúčastní pouze jednotky regulární ukrajinské armády, nýbrž i z řad bojových formací, např. tzv. dobrovolnické prapory, které nemají vůbec žádný právní podklad. I tyto jednotky ovšem mohou fakticky nutit osoby zdržující se na Ukrajině, aby se účastnily bojů. Toto je opět zcela mimoprávní a není kryto žádnou brannou povinností, jak o ní hovoří ministr vnitra. Jako třetí výtku žalobce uvedl zanedbání otázky, zda ukrajinská armáda umožňuje odmítnout výkon branné povinnosti se zbraní v ruce z důvodu svědomí či náboženského vyznání jedince, t.j. cosi jako civilní služba, popř. služba v armádě beze zbraně. Právo vykonávat alternativní vojenskou službu mají dle příslušného ukrajinského zákona pouze příslušníci určitých (registrovaných) církví, a to těchto: adventisté, evangelikální křesťané, baptisté, Svědkové Jehovovi, charismatická křesťanská církev a tzv. pokutnyky (Slovanská církev Ducha svatého vzniklá disidentským štěpením od řeckokatolické církve v 50. letech 20. století), viz Nařízení kabinetu ministrů Ukrajiny ze dne 30.6.1992 č. 360. Příslušníci katolické církve, ať římskokatolické nebo řeckokatolické, toto právo nemají ani de iure, natož de facto. Žalobce také zdůraznil, že hrozba porušení práva na svobodu svědomí možná není důvodem pro udělení azylu, ovšem jistě je důvodem znemožňujícím vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) cizineckého zákona, tedy z důvodu porušení mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána. Právo na svobodu svědomí je totiž zakotveno např. v článku 10 odst. 2 Listiny základních práv EU, v článku 18 mezinárodního paktu o občanských a politických právech, ale též v článku 9 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ve vztahu k judikatuře štrasburského soudu je třeba zmínit např. rozsudek velkého senátu ze dne 7.7.2011 ve věci Bayatyan proti Arménii (č. 23459/03), v němž soud posuzoval stížnost arménského občana odmítajícího vykonávat vojenskou službu a v němž soud výslovně uvedl, že výhrada svědomí založená na náboženském nebo jiném přesvědčení spadá pod článek 9 Úmluvy. Žalobce uvedl, že je faktem, že v případě návratu na Ukrajinu mu zcela reálně hrozí, že bude nucen proti svému svědomí a náboženskému přesvědčení bojovat, čímž dojde

k zásahu do jeho práva na svobodu svědomí a náboženského vyznání, což je právo zaručené mimo jiné v mezinárodních smlouvách o lidských právech, kterými je ČR vázána, jak již bylo uvedeno. Z toho tedy vyplývá, že v případě vycestování žalobce hrozí vznik rozporu s mezinárodně právními závazky ČR, což představuje vážnou újmu ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) cizineckého zákona. Protože se ministr vnitra touto otázkou vůbec nezabýval (a to navzdory tomu, že by se touto otázkou měl zabývat z úřední povinnosti), neboť námitky tohoto druhu byly uplatněny v žalobě proti prvnímu rozhodnutí žalovaného, s nímž musel být ministr vnitra při svém přezkumu prvoinstančního závazného stanoviska seznámen, je jeho závazné stanovisko nepřezkoumatelné a je třeba jej přinejmenším doplnit. K tomuto doplnění však žalovaný ministra vnitra ČR nevyzval.

Žalobce dále uvedl, že ministr vnitra celkově bagatelizoval vážné ekonomické, sociální a bezpečnostní problémy, které jsou nyní na celém území Ukrajiny, a tedy i v místech, kde neprobíhá tzv. protiteroristická operace, resp. se opomenul k nim vyjádřit. Ukrajina prošla v posledním roce a půl zásadním vývojem. Nejvýznamnějším přelomem byly bezpochyby události symbolizované kyjevským náměstím Majdan, kdy na přelomu ledna a února 2014 došlo k násilné a zčásti i živelné změně vlády a k rozsáhlým změnám v mocenských strukturách společnosti. K razantnímu vývoji situace na Ukrajině ovšem dochází i nadále, přičemž důležitými milníky jsou vypuknutí války na východě země v létě 2014, další eskalace války včetně neustálého rozšiřování vojenských odvodů v zimě 2014/2015, prohlubování krize v státní správě podpořené od podzimu 2014 ještě přijetím tzv. lustračního zákona a postupné narůstání chudoby a oslabování veřejných služeb. Situace se však stále mění. Je proto otázkou, zda např. dokumenty pocházející z roku 2014 či z první poloviny roku 2015 mohou být stále považovány za aktuální. Žalobce míní, že současná situace na Ukrajině vůbec neumožňuje posuzování možnosti vycestování, neboť zde jsou dány všechny předpoklady pro rychlé vypuknutí vážné humanitární či sociální a rovněž politické krize, a že tedy řízení o vyhoštění by mělo být přerušeno. Žalobce se domnívá, že závazné stanovisko je stručné, neboť meritum věci se omezuje na jediný odstavec, kdy dle názoru žalobce ministr vnitra ve svém stanovisku zcela opomíjí následující fakta: stát Ukrajina prošel roku 2014 celkovým mocenským převratem a zásadní výměnou elit, přičemž tento otřes není dosud stabilizován, problematická vnitřní bezpečnost na celém území Ukrajiny, tedy i v místech, kde se neválčí a která ani s válečnými oblastmi nesousedí, je faktem stejně jako rozklad a nefunkčnost mnoha státních orgánů. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že proběhlo přesídlení části tzv. volyňských Čechů do ČR, což bylo zdůvodněno právě obtížnou situací na Ukrajině (příslušníkům této menšiny byla vydávána povolení k pobytu z humanitárních důvodů). Žalobce odkázal na média, která citovala ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. T. H., že až do vyřešení situace nebude nutit Ukrajince k odjezdu na Ukrajinu, a to ani tehdy, když se jim nepodaří splnit podmínky pro prodloužení pobytu, kdy uvedl: „Když nesplní podmínky, budou tu moci zůstat až do vyřešení situace na Ukrajině.“. Žalobce ve vyjádření k závaznému stanovisku ministra vnitra požádal o umožnění seznámit se s podklady, které vedly ministra vnitra k závěru o tom, že jeho vycestování je možné a které jsou jen nastíněny a současně požádal o přerušování řízení o odvolání do doby, než se mu podaří u ministra vnitra do spisu nahlédnout. Žalobce uvedl, že se těmito námitkami odvolací orgán věcně nezabýval a omezil se na konstatování, že je závazným stanoviskem ministr vnitra vázán a není možné, aby se od něj odchýlil. Z toho důvodu shledal i žalobcovu žádost o přerušování řízení o správním vyhoštění jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce uvedl, že se i ministr vnitra k otázce přiměřenosti správního vyhoštění v závazném stanovisku vyjádřil, avšak pouze stručně, když uvedl, že žalobce není

závislý na své matce. Žalobce uvedl, že to je ovšem v rozporu s tím, že matka žalobce jej v současné době živí a zajišťuje mu i bydlení. Dle žalobce se ministr vnitra nezabýval tím, zda žalobce může být za současné situace, ať již bude v ČR či na Ukrajině, reálně závislý na své matce a zda samotným vycestováním nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tímto se nezabýval dle žalobce ani žalovaný. Nezabýval se otázkou, zda po matce žalobce lze spravedlivě požadovat, aby za účelem realizace rodinného života ukončila pobyt v ČR a přestěhovala se na Ukrajinu. Žalobce je nejen finančně závislý na své matce, která v ČR žije a která by v případě přestěhování se na Ukrajinu pravděpodobně neměla dostatečný výdělek k tomu, aby ho vyživovala. Žalobce se domnívá, že taková situace obecně může být důvodem pro posouzení situace ve smyslu § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nic na tom nemění skutečnost, že žalobce je již plnoletý a dle stanoviska ministra vnitra by měl být i soběstačný. Takový názor je podle mínění žalobce chybný, neboť je poměrně běžné, že mladí lidé jsou i po dosažení 18 let věku závislí na svých rodičích, a toto nelze považovat za nic nezákonného či zavrženíhodného. Závislost mladých Ukrajinců na svých rodičích je navíc podmíněna právě drastickou nezaměstnaností a absencí sociálního systému, které na Ukrajině vládou. K tomu odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále NSS) sp. zn. 5 Azs 7/2012 ze dne 25.1.2013, v němž NSS uvedl, že: „*Ust. článku 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.*“ Žalovaný měl v rámci rozhodování přihlédnout ke zvláštním okolnostem v případě žalobce a zhodnotit, zda i když je vycestování žalobce objektivně možné, je tento požadavek i přiměřený. Žalobce nemá v zemi svého původu žádné vazby, díky nimž by mohl mít na území Ukrajiny zajištěno určité zázemí. Otec žalobce již zemřel a koncem roku 2013 zemřel i dědeček žalobce, který žalobci dříve poskytoval zázemí. Žalobce z uvedených důvodů proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby bylo rozhodnuto o přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že poté, co bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydané pod č.j. CPR-14946-3/ČJ-2015-930310-V238 zrušeno Městským soudem v Praze dne 22.9.2015 pod č.j. 1 A 52/2015-34, vyžádal prověření překážek vycestování v souladu s ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Dne 18.11.2015 obdržel závazné stanovisko ministra vnitra ČR č.j. MV-147359-2/OAM-2015, kterým bylo závazné stanovisko ze dne 24.3.2015 potvrzeno s tím, že vycestování žalobce je možné. Žalovaný uvedl, že závazné stanovisko o možnosti vycestování žalobce je ve smyslu ust. § 149 odst. 1 správního řádu závazné pro žalobce i žalovaného.

Žalovaný dále uvedl, že neshledal pochybení v posouzení přiměřenosti vydání napadeného rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců a poukázal na to, že ani Městský soud v Praze neshledal pochybení správních orgánů v posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku č.j. 1 A 52/2015-34. Žalovaný navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci bylo rozhodnuto při jednání na žádost žalobce.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 4.3.2015 v 7.50 hodin v P. 5, M. ulici, v rámci pobytové kontroly byl žalobce kontrolován hlídkou policie, kdy se prokázal platným cestovním dokladem. Z tohoto dokladu bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez platného povolení k pobytu. Zjištěno bylo, že žalobce měl vylepeno jediné vízum Polska typu D multi s délkou pobytu na 180 dnů. V cestovním dokladu byla otištěna přechodová razítka ze dne 28.9.2013 s výstupem 2.3.2014 a následným vstupem 10.5.2014. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce nemá podanou žádnou žádost, která by jej opravňovala k pobytu. Z výpovědi žalobce učiněné do protokolu o vyjádření účastníka řízení sepsaného dne 4.3.2015 bylo zjištěno, že do ČR naposledy přicestoval dne 10.5.2014 z Ukrajiny přes Polsko. Důvodem příjezdu bylo zhoršení stavu na Ukrajině, a to válečného konfliktu s Ruskem. Žalobce pobývá u své matky, která zde má povolen dlouhodobý pobyt. Finanční prostředky mu zajišťuje matka. Žalobce nepracuje, čeká, jak se vyvine situace na Ukrajině. Vracet se nechce, neboť má strach o život vzhledem ke svému věku, a to proto, že se obává, že bude muset do armády. Na Ukrajině dokončil střední školu. Na Ukrajině měl otce, který zemřel. Na území ČR žije ještě žalobcův nevlastní bratr. Žalobci byl dne 4.3.2015 vydán výjezdní příkaz s platností do 4.4.2015.

Dne 24.3.2015 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, pod č.j. KRPA-85313/ČJ-2015-000022 závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, v němž uvedlo, že vycestování žalobce je možné. Poté dne 14.4.2015 po seznámení žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí rozhodl správní orgán I. stupně o správním vyhoštění žalobce na dobu jednoho roku podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a o odvolání bylo rozhodnuto žalovaným dne 9.7.2015. Toto rozhodnutí bylo na základě žaloby, kterou žalobce podal u Městského soudu v Praze, rozsudkem tohoto soudu č.j. 1 A 52/2015-34 ze dne 22.9.2015, zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Jako důvod zrušení napadeného rozhodnutí uvedl soud, že bylo povinností žalovaného, aby si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Pro tuto procesní vadu bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2015 a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný postupoval podle stanoviska vysloveného ve zrušujícím rozsudku a vyžádal si od ministra vnitra ČR posouzení, zda je důvod pro potvrzení nebo změnu vydaného závazného stanoviska. Ministr vnitra dne 18.11.2015 pod č.j. MV-147359-2/OAM-2015 rozhodl, že se závazné stanovisko vydané v této věci potvrzuje a vycestování žalobce je možné.

Na základě toho pak správní orgán v odvolacím řízení znovu rozhodl o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a to žalobou napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze po seznámení s obsahem správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po

kteřou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V tomto případě je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nejméně ode dne 3.6.2014 do 4.3.2015. Žalobce tuto skutečnost nezpochybnil.

Při posouzení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlednil závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Tyto skutečnosti hodnotil i Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 1 A 52/2015, kdy dospěl za nezměněné osobní a rodinné situace žalobce k závěru, že správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce dostatečně posoudily a zhodnotily. Nebyly shledány natolik významné vazby žalobce v ČR. Soud i při přezkoumání nyní vydaného rozhodnutí dospěl ke shodnému názoru, neboť je nepochybné, že žalobce na území ČR kromě přítomnosti příbuzných, t.j. matky a bratra, nenavázal žádné další společenské nebo kulturní vazby, jejichž přetrhání by v důsledku správního vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života.

Pro posouzení závažnosti žalobcova jednání, kdy porušil zákon o pobytu cizinců, bylo hodnoceno, že žalobce dlouhodobě pobýval nelegálně na území ČR a svůj pobyt nijak neřešil. V případě, že by nedošlo k jeho kontrole, byl by zřejmě nadále ve svém nelegálním pobytu takto pokračoval. Je třeba zmínit, že si musel být vědom toho, že zde pobývá nelegálně, a musel si být vědom i důsledků svého jednání. Soud sdílí názor vyslovený v rozsudku sp. zn. 1 A 52/2015, že nelze přisvědčit žalobci v jeho argumentaci vazbami na území ČR, která není založena na ničem jiném než pobytovém oprávnění některého z jeho příbuzných. V takovém případě by celý systém udělování povolení k pobytu, potažmo zákon o pobytu cizinců, téměř pozbyly smyslu.

Soud se proto zcela ztotožnil se závěrem vysloveným v napadeném rozhodnutí, že vycestováním žalobce na základě správního vyhoštění nedojde v případě žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho osobního a rodinného života. Žalobcova námitka nebyla proto z tohoto důvodu uznána jako důvodná.

Rozhodující námitkou v tomto řízení je žalobcovo tvrzení o nedostatečnosti a nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 18.11.2015.

Soud po seznámení se s obsahem odůvodnění tohoto závazného stanoviska dospěl k závěru, že se správní orgán podrobně zabýval všemi skutečnostmi, které vyšly najevo v průběhu zahájeného řízení o správním vyhoštění žalobce. Hodnotil žalobcovu osobní a rodinnou situaci a posoudil možnost vycestování žalobce podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jeho je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce nenamítal, že by se správní orgán při podání závazného stanoviska touto otázkou nezabýval, avšak vytkl mu, že se nezabýval legalitou nasazení armády v konfliktu a dále také otázkou, zda ukrajinská armáda umožňuje odmítnout výkon branné povinnosti se zbraní v ruce z důvodů svědomí či náboženského vyznání jedince.

Soud zjistil z odůvodnění závazného stanoviska, že se správní orgán zabýval otázkou branné povinnosti, kdy konstatoval, že se týká všech branců schopných vykonávat vojenskou službu a postihy takových osob jsou upraveny zákonem, který v současné době platí na celém území Ukrajiny. Bylo také konstatováno, že k obavě z možného povolání do ukrajinské armády je třeba konstatovat, že povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Rovněž tak možné potrestání za nenastoupení či vyhýbání se vojenské službě není možné považovat za důvodnou překážku vycestování.

Soud s ohledem na toto odůvodnění dospěl k závěru, že se správní orgán zabýval otázkou branné povinnosti a posoudil i důsledky odmítnutí výkonu branné povinnosti.

Závěr vyslovený v závazném stanovisku je v souladu s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Je nesporné, že se žalobce může vyhnout účasti v ozbrojeném konfliktu nenastoupením k vojenské službě. Postih za tento krok je upraven na Ukrajině zákonem a nelze tvrdit, že tento postih je možno podřadit pod označení vážné újmy tak, jak je charakterizována v § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud také poukazuje na to, že žalobce neuvedl ani netvrdil, že by v jeho případě došlo již k povolání do armády a že by již absolvoval vojenskou službu. Je tedy nesporné, že žalobci takové nebezpečí nehrozí.

Soud v této souvislosti ještě odkazuje na stanovisko vyslovené NSS v rozhodnutí ze dne 23.4.2015 č.j. 3 Azs 28/2015-24, podle kterého je branná povinnost legitimní povinností občana vůči domovskému státu akceptovaná i v mezinárodním měřítku.

V závazném stanovisku se správní orgán zabýval i posouzením situace na Ukrajině s ohledem na žalobcem tvrzené obavy z nepříznivé bezpečnostní situace v zemi původu v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě země.

Soud nemá výhrady k závěru vyslovenému v závazném stanovisku, podle kterého na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by žalobce mohl v případě jeho návratu do vlasti bezprostředně a přímo ohrozit na životě nebo lidské důstojnosti, neboť místo žalobcova pobytu je na západě země v Ivanofrankovské oblasti, která není střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze strany separatistů nijak zasažena. Ekonomické, sociální a bezpečnostní problémy nelze charakterizovat jako ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by mohl být žalobce při návratu do vlasti ohrožen tak, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy, tzn. vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ze znění tohoto ustanovení, v němž je konkretizováno, co je míněno vážnou újmou podle zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, že žalobcem tvrzené

ekonomické, sociální a bezpečnostní problémy Ukrajiny nelze podřadit pod zákonem charakterizovanou vážnou újmu. K žalobcovu odkazu na stanovisko, které v médiích zaujal ředitel odboru azylové a migrační politiky k pobytu Ukrajinců v ČR, soud uvádí, že je žalobcem citován výsek prohlášení bez dalších podrobností. K tomuto stanovisku vytrženému z kontextu se proto soud nemohl vyjádřit.

Žalobce namítal, že rovněž žádal o přerušení řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění do doby, než se mu podaří u ministra vnitra nahlédnout do spisu. Soud nepovažuje skutečnost, že žalovaný řízení nepřerušil, za pochybení, které by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud přisvědčil žalovanému v tom, že je pro správní orgán stanovisko Ministerstva vnitra nebo ministra vnitra závazné a nemůže se od něj odchýlit. Za této situace se soud domnívá, že případné nahlédnutí do správního spisu Ministerstva vnitra ve věci vydání závazného stanoviska nemůže na závěru tohoto stanoviska nic měnit.

Soud námitky, které směřovaly proti závěru závazného stanoviska nebo odůvodnění tohoto závěru, neshledal důvodné, jak je shora uvedeno. Soud se nedomnívá, že by závazné stanovisko bylo nepřezkoumatelné, jak žalobce uváděl, neboť závěry učiněné v tomto závazném stanovisku byly podrobně odůvodněny, bylo uvedeno, z jakých podkladů bylo vycházeno, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Správní orgán se rovněž vypořádal s námitkami uvedenými žalobcem.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný v novém řízení postupoval v souladu se zákonem a stanoviskem, které vyslovil Městský soud v Praze ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 1 A 52/2015. Správním orgánem bylo zaujato stanovisko ohledně obav žalobce, že jeho případné nucené vycestování bude v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Soud sdílí názor správního orgánu na to, že při vycestování žalobce nedojde k porušení jeho lidských práv a není toto vycestování v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Soud znovu podotýká, že žalobce nedoložil ani netvrdil, že by byl do armády povolán. Jeho obava je čistě teoretická a za této situace nelze vycházet z toho, že by v případě žalobcova návratu nastala situace, jíž se obává, t.j. že by musel nastoupit do armády a v rozporu s svým svědomím a náboženským vyznáním vykonávat službu se zbraní v ruce. Soud se shodně se správními orgány domnívá, že v případě žalobcova návratu do země původu žalobci nehrozí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců nebezpečí vážné újmy.

Soud z důvodů shora uvedených dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. března 2016

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová